

Op een Banksken

Er stond een bank onder de bomen op het erf van Pater Jan,
wie ze daar ooit heeft gezet, niemand die dat nog zeggen kan,
maar ik zat er vele uren bij mijn meter op de schoot,
zij vertelde over 't leven en soms ook over de dood.
Daar op dat bankje in de schaduw, met de voetjes in het zand
kreeg ik al de wijsheid, zomaar uit de eerste hand.
Zo wist ik van kindsbeen af hoe ik (volgens het goed fatsoen)
mocht genieten van et leven, wat ik wel en niet mocht doen.

Nadat mijn meter was gestorven, was het verdriet niet te overzien,
maar dan was er gelukkig nog mijn nichtje Katrien.
Ze was een beetje ouder als ik, ik denk zo'n zeventien,
maar ze heeft mij daar op dat bankje toch veel dingen laten zien.
Hoe het werkte bij de bijtjes, ze heeft het duidelijk gezegd,
over stampertjes en stuifmeel heeft ze me alles uitgelegd.
En het was haar nooit te veel om een en ander voor te doen,
Want ik wou toch echt wel weten wat ik wel en niet mocht doen.

Zo werd ik slim daar op dat bankje, maar ik was nog niet volleerd,
ik vroeg nog andere meisjes uitleg, dat is toch niet verkeerd?
In die tijd liet ik het bankje dus geen avond onbezet
en ik heb (je kunt het wel vermoeden) elke keer goed opgelet.
Zoewel Marianneke als Treeske, Annelieske en Magriet,
Amelieke of Sofieke, wees gerust 'k vergeet ze niet.
Ik was met hen meer gediend dan met de pastoor zijn sermoen,
het was een zegen als je zag hoe goed zij het konden doen!

Het moest er toch een keer van komen, ik heb nu zelf mijn eigen kroost
en al wordt ik al wat ouder, ik heb toch altijd nog een troost,
want mijn eigen zes kinderen zullen volleerd door het leven gaan,
want wij hebben in onze tuin natuurlijk ook een bankje staan.
Zolang er bomen groeien en daaronder bankjes staan
zal het leven openbloeien , zullen er vonkjes overslaan.
Ik ben zo blij als ze daar zitten, goed verscholen in het plantsoen,
want zo gaan ze ook leren wat je wel en niet mag doen.